

BART EECKHOUT

Opiniërend hoofdredacteur
@barteeckhout

standpunt

Nieuwe discriminaties

Maatschappelijke ontwikkelingen lijken altijd vanzelfsprekend en geleidelijk te verlopen als je er zelf middenin staat. In historisch opzicht blijkt de verandering zich evenwel pijlsnel te voltrekken.

Dat geldt ook voor de samenstelling van gezinnen in onze samenleving, zo valt te leren uit het bijzonder inzichtelijke boek *Het gezin in Vlaanderen 2.0* van het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen. Dat het huwelijk vandaag niet meer de absolute norm is bij gezinsvorming, zal weinigen verbazen. Toch blijft het opmerkelijk dat amper vijftien jaar geleden nog driekwart van de gezinnen uit gehuwde partners bestond, terwijl dat nu al is teruggelopen tot de helft.

Dit moet geen verhaal worden van 'vroeger was het beter'. Nieuwe, opener vormen van samenleven kunnen juist vrijheid geven, omdat betrokkenen niet langer een door de traditie opgelegde, maar soms onhaalbare of ongewenste norm moeten halen. Trouwen mag, maar het moet niet meer.

Maar ook de geëvolueerde gezinsverbanden brengen hun eigen risico's mee. De snelle toename van het aantal scheidingen – na huwelijk of samenwonen – betekent dat ook steeds meer kinderen bij een breuk of hersamenstelling van het gezin betrokken zijn. Dat is niet altijd een prettig verhaal. Het vaak gepromote co-ouderschap lijkt dan het hoogst haalbare compromis, maar kinderen zelf denken daar soms anders over. Het is goed dat zij meer en meer hun stem in het verhaal krijgen.

Maar behalve psychosociale effecten leiden de nieuwe en diverse gezinsvormen ook tot nieuwe discriminaties. Familiale en fiscale wetgeving blijft grotendeels toegesneden op de oude norm van het klassieke gezin. Aangezien uit de feiten blijkt dat steeds meer mensen buiten die traditionele norm vallen, worden bijgevolg ook steeds meer mensen benadeeld. Bij co-ouderschap bijvoorbeeld, is het erg moeilijk om de fiscale en sociale voordelen van kinderlast eerlijk te verdelen onder de partners.

Terecht vraagt sp.a voor die groeiende problematiek politieke aandacht. De socialisten doen dat vanuit de oppositie, maar dit zou geen kwestie van meerderheid of minderheid mogen zijn. Wetgeving loopt altijd achter op de werkelijkheid. Dat is niet de schuld van de huidige regering, en ook niet van de vorige.

Hier ligt een nieuw terrein open om over de partijgrenzen heen met parlementsleden van goede wil de samenleving erg concreet beter te maken. Dit is een uitstekende kans om te bewijzen dat politiek, behalve een spel van perceptie en tactiek, ook nog altijd de nobele kunst van de volksvertegenwoordiging is.